

Република Србија
ТУЖИЛАШТВО ЗА РАТНЕ
ЗЛОЧИНЕ

КТО.бр.9/13

31.12.2013. године

Београд, Устаничка бр.29

ВМ/МС

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
-Одељење за ратне злочине-

БЕОГРАД

На основу члана 43. став. 2. тач.5. у вези чл.331. ст.1. ЗКП и чл.3. и 4. ст.1. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, подижем

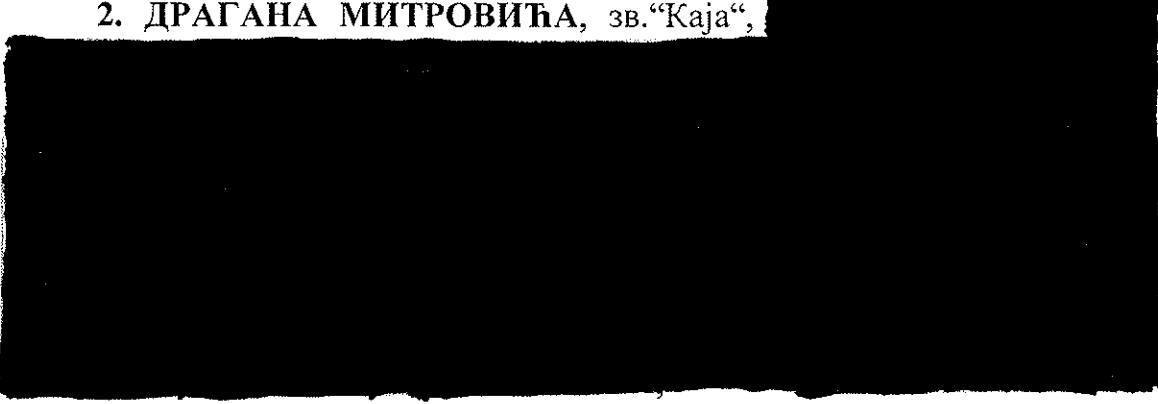
О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

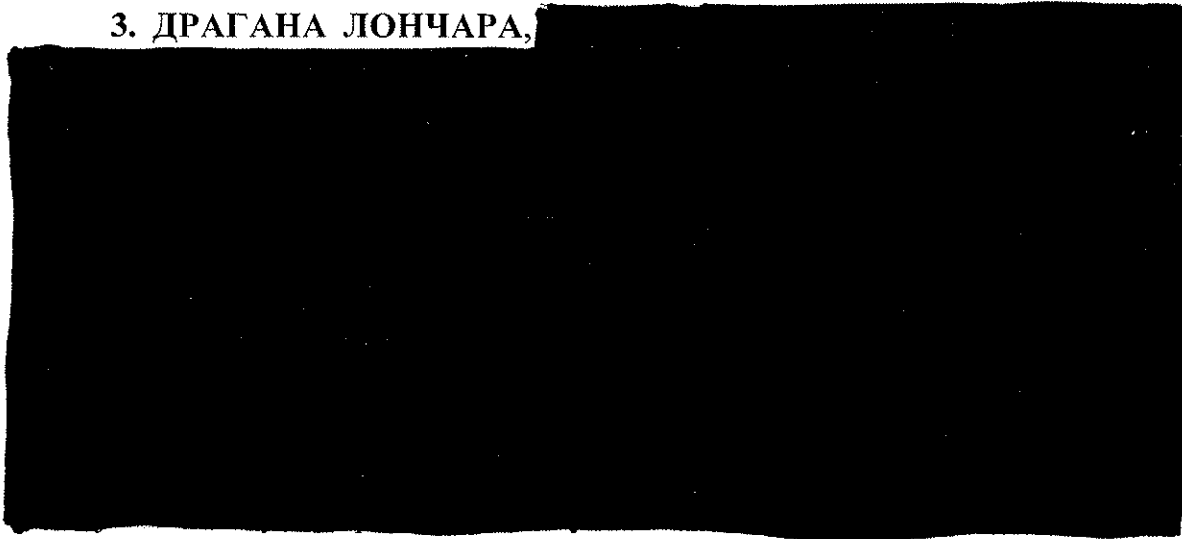
1. ЖАРКА МИЛОШЕВИЋА, зв.“Жаре“, окривљеног сарадника,

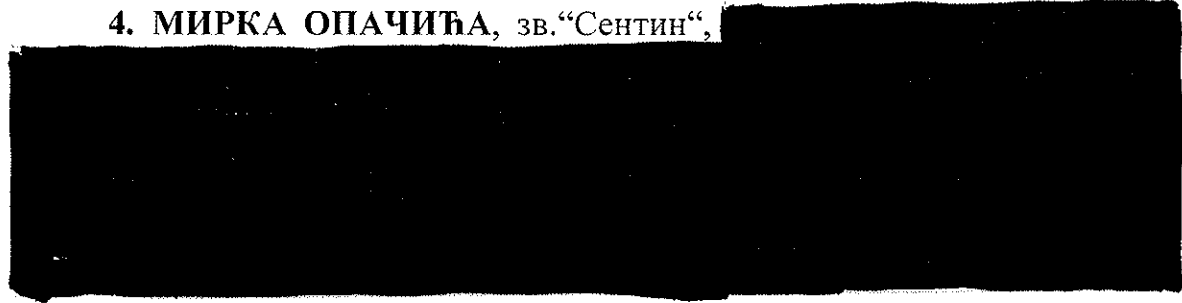
2. ДРАГАНА МИТРОВИЋА, зв. "Каја",

3. ДРАГАНА ЛОНЧАРА,

4. МИРКА ОПАЧИЋА, зв. "Сентин",

5. МИРОСЛАВА МИЛИНКОВИЋА,

Ш Т О С У:

У време унутрашњег (немеђународног) оружаног сукоба, који се у току 1991.године одвијао на деловима територије Републике Хрватске, тада у саставу СФРЈ, између организованих оружаних формација Територијалне одбране (ТО) и милиције, састављених претежно од припадника српске националности и оружаних снага тадашње ЈНА са једне стране, и с друге, организованих оружаних формација Републике Хрватске - Збора народне гарде (ЗНГ) и полиције, као припадници ТО Сотин, милиције и ЈНА, у периоду од октобра па до краја децембра месеца **1991.године, у насељу Сотин и околини**, кршећи правила међународног права садржана у члану 3. став 1. тачка 1. а) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949.године, у вези са чл.13. ст.1. у вези са чл.4. ст.1. тач. а) Допунског протокола уз наведену Конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II),

вршили убиства

појединих цивилних лица, припадника цивилног становништва несрпске националности који нису припадали ниједној оружаној формацији, нити су учествовали у војним операцијама, па су тако:

1.Окривљени сарадник Жарко Милошевић и окр. Драган Митровић

Неутврђеног дана октобра месеца 1991.године, на локацији званој „Водице“ на обали Дунава у близини Сотина, заједно са сада покојним „М.М.“ званим „Цволе“ извршили убиство два цивилна лица, на начин што су у групи од око петнаестак припадника ТО и Станице милиције вршили

претрес терена, којом приликом је окривљени сарадник Жарко Милошевић у једној викендици затекао Стјепана Штера и Снежану Блажевић, цивилна лица, те пошто их је извео напоље и повео према осталим присутним припадницима наведене оружане групе, у једном тренутку одгурнуо је ногом Стјепана Штера и потом у њега испалио рафал из своје аутоматске пушке, а готово истовремено у истог оштећеног пуцао је из своје аутоматске пушке и „М.М“ звани „Цволе“ сада покојни, повикавши одмах иза тога: „и њу, и њу!“, што се односило на Снежану Блажевић, да би одмах затим, а након њених речи „немојте мене!“, у њу испалио кратак рафал из своје аутоматске пушке и окривљени Драган Митровић и тако их обоје на лицу места убили.

2.Окривљени сарадник Жарко Милошевић

Неутврђеног дана новембра месеца 1991.године, у винограду поред Дунава, у близини Сотина убио Марина Кушића, цивилно лице, и то тако што је, након што су он, командир Станице милиције Мирко Ковачевић и Вељко Василијевић, сада покојни извели оштећеног из просторија Станице милиције Сотин и одвели га на обалу Дунава да им покаже где се налази његов сакривени пиштољ, у повратку према Сотину, без икаквог стварног разлога и повода, пуцао из своје аутоматске пушке у оштећеног и на лицу места га убио.

3.Окривљени сарадник Жарко Милошевић, окривљени Драган Митровић, Драган Лончар, Мирко Опачић и Мирослав Милинковић

Дана 27.12.1991.године, у околини Сотина, и то окривљени сарадник Жарко Милошевић и окр.Драган Митровић, Драган Лончар и Мирко Опачић, извршили убиство тринаест (13) цивилних лица несрпске националности и то: Марка Филиповића, Кате Филиповић, Славице Цицварић, Крешимира Ђукића, Марка Кушића, Магдалене Кушић, Ивице Матијашевић, Андрије Рајса, Марка Рагужа, Мирјане Рагуж, Мирослава Рагужа, Хенриха Силија и Жељка Војковића, а окр.Мирослав Милинковић им у томе помогао, и то тако што су:

- дана 26.12.1991.године у Сотину, и то окривљени сарадник Жарко Милошевић, као командант локалне ТО, а окр.Мирко Опачић као председник Савета Месне заједнице, новоформираног локалног органа власти, у присуству још неколико припадника наведеног органа, договорно

донели одлуку да се са списка мештана несрпске националности који ће бити исељени и аутобусима пребачени на територију коју су контролисали хрватски органи власти, а ради смештаја новопридошлих избеглица српске националности из Западне Славоније, издвоје и попишу тринаест наведених цивилних лица које истога дана треба привести у просторије локалне Станице милиције и сутрадан одвести на неку локацију и тамо их све убити и да такву одлуку у погледу привођења и одвођења ради убиства треба да реализује окривљени сарадник Жарко Милошевић са појединим припадницима локалне ТО и милиције, што овај и чини, тако што прво одлази у Станицу милиције где присутним припадницима саопштава да истога дана приведу и задрже у Станици милиције ових тринаест цивилних мештана, који су одмах у наведеном смислу тако и поступили, с тим што је истога дана окр.Мирко Опачић о наведеној одлуци обавестио и окр.Мирослава Милинковића, тада у чину капетана прве класе ЈНА и истовремено у својству команданта позадинског батаљона из састава 80.моторизоване бригаде ЈНА и команданта места Сотин, који се са таквом одлуком сагласио и притом им у њеној реализацији помогао, уместо да реализацију такве одлуке спречи, што је у смислу законских и других прописа био дужан, обзиром да се радило о намери извршења тешког кривичног дела против међународног хуманитарног права, а што је био у стварној могућности обзиром на војне ефикасности којима је командовао, тако што за сутрадан 27.12.1991.године обезбеђује и посредством Драгана Тодоровића, члана његове команде, даје на располагање војни камион са возачем окривљеном сараднику Жарку Милошевићу, који је исто јутро претходно појединачно упознао са наведеном одлуком окривљене Драгана Митровића, припадника локалне милиције, Драгана Лончара, припадника локалне ТО, „М.М.“ званог „Цволе“ сада покојног, затим двојицу идентификованих припадника милиције, против којих је истрага у прекиду и још неколико припадника милиције и ТО, неутврђеног идентитета, на шта су сви они добровољно пристали, након чега испред Станице милиције окривљени сарадник Жарко Милошевић уводи све оштећене у товарни део војног камиона којим је управљао војник из састава присутних припадника ЈНА, неутврђеног идентитета, потом седе у кабину камиона са возачем и крећу регионалним путем ка Товарнику, док наведени окривљени и остали припадници ТО и Станице милиције неутврђеног идентитета крећу за њима са неколико путничких аутомобила, па након што су прошли поред контролног пункта, без контроле и задржавања, и по изласку из насеља скренули са пута ка Товарнику возећи се по пољском путу поред винограда „ВУПИК“-а у атару села Сотин, заустављају се на неколико стотина метара од наведеног регионалног пута у близини једног одводног канала, где оштећене изводе из камиона и постројавају у врсту, и сами се постројавајући на сличан начин на неколико метара удаљености од оштећених, те када је након краће препирке између оштећене Мирјане

Рагуж и окривљеног Драгана Митровића, овај у њу испалио рафал из аутоматске пушке, одмах затим, окривљени сарадник Жарко Милошевић, окривљени Драган Лончар, као и „М.М.“ звани „Цволе“ сада покојни, и остали присутни ове оружане групе пуцају у оштећене из својих аутоматских пушака и тако их све заједнички убијају на лицу места,

- чиме су извршили и то:

окривљени сарадник Жарко Милошевић, радњама описаним у овој оптужници, под тачкама 1. 2. и 3.,

окр. Драган Митровић, радњама описаним под тачкама 1. и 3.,

окр. Драган Лончар и Мирко Опачић, радњама описаним под тачком 3.,

кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗЈ, у саизвршилаштву, у вези члана 22. КЗЈ, а

окр. Мирослав Милинковић, радњама под тачком 3. кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. ст.1. КЗЈ, у помагању, у вези члана 24. КЗЈ.

ПРЕДЛАЖЕМ

Да се пред тим судом као стварно и месно надлежним закаже и одржи главни јавни претрес, на који позвати:

1. Тужиоца за ратне злочине;

2. Окривљене:

Окривљеног сарадника Жарка Милошевића, [REDACTED]

- Драгана Митровића, [REDACTED]

- Драгана Лончара, [REDACTED]

- Мирка Опачића, [REDACTED]

- Мирослава Милинковића, [REDACTED]

3. Браниоце окривљених, адвокате: Мирјану Абдоли, из Београда, ул.Недељка Чабриновића бр.49, Војислава Вукотића, из Београда, ул.Гундулићев венац бр.38, Николу Николића, из Београда, ул.Краља Милутина бр.12, Зорана Мићића, из Београда, ул.Крупанска бр.26, Радоја Алексића из Београда, ул.Војводе Миленка 1/III.

4. Сведоке: Предрага Безбрадицу, [REDACTED], [REDACTED], Бориса Анојчића [REDACTED], Мирка Ковачевића [REDACTED]; Саша Драчу [REDACTED], Милана Остојића [REDACTED]; Жељка Мијаковца [REDACTED], Милана Вученовића [REDACTED]; Милорада Вишића, и [REDACTED]; Радомира Несторовића [REDACTED], Драгана Тодоровића [REDACTED] и Ивана Дондура [REDACTED]

5. Пуномоћника оштећених, адвоката Марину Кљаић, ул.Дечанска бр.12, Београд. Најближе сроднике смртно страдалих у својству оштећених и то: Зорана Силија, [REDACTED], Љубицу Ђукић [REDACTED], Лидију Капетановића [REDACTED] и Крестину Петровић [REDACTED]

Да се на главном претресу као доказ прочита и изврши увид у:

- Наредбу о спровођењу истраге КТИ.бр.1/13 од 29.01.2013.године;
- Наредбу о проширењу истраге КТИ.бр.1/13 од 23.08.2013.године;
- допис Жупанијског државног одвјетништва у Осиеку број К-ДО-54/12 од 18.07.2012.године са списима Жупанијског суда у Осиеку бр.К-РЗ-17/12 - Записник о испитивању сведока Јање Рагуж пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 од 10.10.2002.године; Записник о испитивању сведока Евице Ђукић пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 од 10.06.2002.године; Записник о испитивању сведока Драгице Урукаловић пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 од 27.05.2002.године; Записник о испитивању сведока Ивана Матијашевића пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету Кио-10/01 од 22.03.2004.године; Записник о испитивању сведока Марије Матијашевић у предмету Кио-10/01 од 01.06.2004.године; Допис Жупанијског државног одвјетништва у Осиеку од КН-ДО-11/03-8 од 17.03.2011.године са подацима Завода за судску медицину у Загребу број 68.524-1109/2002 од 09.12.2001.године о умрлој Снежани Блажевић и Идентификационим записником број 753/45-IV/02; Допис Жупанијског државног одвјетништва у Осиеку К-ДО-54/12 од 17.10.2012.године са

подацима Завода за судску медицину у Загребу број 68.543-1128/2002 од 12.12.2001.године о умрлом Стјепану Штеру и Идентификационим записником број 754/46-IV/01; допис Жупанијског државног одвјетништва у Осијеку број КН-ДО-21/13 од 29.05.2013.године са достављеном документацијом која се односи на ексхумацију: Налог за ексхумацију судије истраге Жупанијског суда у Осијеку од 18.04.2013; Налог за ексхумацију судије истраге Жупанијског суда у Осијеку од 22.04.2013; Записник о очевиду/увиђају/ за 18. и 19.04. и Записник о очевиду/увиђају/ за 22. и 23.04.2013. од 25.04.2013.године; Службену забелешку ПУ Вуковарско-сријемске Службе крим.полиције Одјела ратних злочина од 29.04.2013.године; Налог ЖДО Осијек КН-ДО-21/13 од 24.04.2013. године за обдукцију и вјештачење ДНА анализом посмртних остатака НН особа ексхумираних из масовних гробница у Сотину; Фотодокументацију ПУ Вуковарско-сријемске Одјела крим. технике број 511-15-04/4-ЕКС-1/13 и број 511-15-04/4-ЕКС-2/13 од 15.05.2013.године ексхумације на локацији 1-Сотински атар Сотин од 19.04.2013.г. и локацији 2 - стара клаоница Сотин од 23.04.2013.г. и у 2 ЦД-а са видео снимцима; Допис ЖДО У Осијеку КН-ДО-21/13 од 15.10.2013.г. са достављеном овереном документацијом о идентификацији посмртних остатака за 13 особа ексхумираних 18.-19.04. и 22.-23.04.2013.г. на локацијама – стара клаоница у Сотину и Сотински атар, која садржи допис Министарства бранитеља Р Хрватске од 01.10.2013.г. и за сваку идентифицирану особу записник о прегледу посмртних остатака, налаз о идентификацији методом анализе ДНА; потврду о смрти; извештај о идентификацији дана 19.09.2013.г. и то за: лица Славицу Цицварић (Мато); Крешимира Ђукића (Маријан); Кату Филиповић (Јанко); Марка Филиповић (Стјепан); Магдалену Кушић (Марко), Марка Кушића (Марко); Ивицу Матијашевић (Иван); Марка Рагуж (Видоје); Мирјану Рагуж (Марко); Мирослава Рагуж (Анте); Андрију Рајса (Стјепан); Хенриха Силија (Андрија); Жељка Војковића (Алојзије);

- предмет овог Тужилаштва СОК.бр.2/13 са прилозима, у вези поступка у којем је до тада окривљени Жарко Милошевић добио статус окривљеног сарадника, у копији (оригинал се налази у списима Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине - судије за претходни поступак);

- записник о саслушању окривљеног сарадника Жарка Милошевића КТИ.бр.1/13 од 05.08.2013.године, чији саставни део чини транскрипт наведеног записника;

- војна документа: Ванредни обавештајни извештај Команде 1. пгмд Стр. пов. број 122-63, од 09.10.1991.године; Редовни обавештајни извештај Команде 1. пгмд Стр. пов. број 122-70, од 11.10.1991.године; Редовни обавештајни извештај Команде 1. пгмд стр. пов. број 122-77, од 12.10.1991. године; Редовни оперативни извештај Команде 1. пгмд стр. пов. број 3-445, од 13.10.1991. године; Редовни обавештајни извештај Команде 1. пгмд стр.

пов. број 122-85, од 14.10.1991. године; Редовни оперативни извештај Команде 1. пгмд стр. пов. број 3-454, од 14.10.1991. године; Редовни борбени извештај Команде 1. пгмд стр. пов. број 3-488, од 19.10.1991. године; Редовни борбени извештај Команде 1. пгмд стр. пов. број 3-493, од 20.10.1991. године; Борбени извештај команде 2. пгмбр. стр. пов. број 402-1, од 14.10.1991. године; Наредбу команданта 80. мтбр. стр.пов.бр. 29/2, од 16.11.1991. године;

- Наредбу о завршетку истраге КТИ.бр.1/13 од 30.12.2013.године;

- Наредбу о прекиду истраге КТИ.бр.1/13 од 30.12.2013.године;

-Замолнице КТИ.бр.1/13 од 03.12.2013.године упућене преко Министарства правде и државне управе Р Србије надлежним органима Аустралије и Канаде;

- Извештај МУП-а Р Србије, 04/2 Стр.пов.бр.235-13920/13 од 14.11.2013.године – Извештај из казнене евиденције;

Образложење

У вези инкриминисаних догађаја описаних у овој оптужници подигнутој против окривљених за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. ст.1. КЗЈ, и предистражни поступак и потом истрага коју је спровело ово Тужилаштво иницирани су након што је Жупанијско државно одвјетништво у Осијеку својим актом К-ДО-54/12 од 18.07.2012.године доставило оверене копије судских списа Жупанијског суда из Осијека број К-РЗ-17/12 у кривичном предмету против више лица због кривичног дела из чл.120. ст.1. КЗ Републике Хрватске.

По разматрању, оценили смо да је уступање оверених копија података и доказа из наведених списа у сагласности са Споразумом о сарадњи у прогону учинилаца кривичних дела ратних злочина, злочина против човечности и геноцида закљученог у октобру месецу 2006.године између Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије и Државног одвјетништва Републике Хрватске.

У материјално-правном смислу наведено кривично дело из чл.120. КЗ РХ као такво инкриминисано је у чл.142. КЗ СРЈ, тада важећег, а који се и сада примењује као најблажи закон у односу на све досадашње измене нашег КЗ-а.

У процесно-правном смислу, и предкривични и истражни поступак пред надлежним органима Републике Хрватске вођен је на начин који није у супротности са нашим правним поретком, конкретно одредбама важећег ЗКП, као ни одредбама важећег Закона о потврђивању Уговора о правној помоћи у кривичним и грађанским стварима закљученог између СРЈ и Републике Хрватске и Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине.

Из садржине личних података, као неспорне утврђују се чињенице да сва петорица окривљених имају држављанство Републике Србије и пребивалиште у Републици Србији.

Окривљени Жељко Јокић, против кога је вођена истрага по Наредби овог Тужилаштва о спровођењу истраге КТИ.бр.1/13 од 29.01.2013.године и окривљени Горан Павић, против кога је вођена истрага по Наредби овог Тужилаштва о проширењу истраге КТИ.бр.1/13 од 23.08.2013.године, према до сада расположивим подацима нису доступни нашим државним органима, јер наводно живе и бораве и то окр. Жељко Јокић у Аустралији, а окр. Горан Павић у Канади.

Против њих је Наредбом овог Тужилаштва КТИ.бр.1/13 од 30.12.2013.године истрага прекинута и биће настављена по њиховом саслушању када буду доступни надлежним органима наше државе и када ће бити донета одлука о њиховом даљем процесном статусу. Из до сада прикупљених доказа произилази основана сумња да су и они извршили предметно кривично дело на начин, у време и на месту како је то наведено под тачком 3. ове оптужнице.

Пре него што је донета одлука о прекиду истраге против ових окривљених, упутили смо замолницу преко нашег Министарства правде и државне управе надлежним органима Аустралије, односно Канаде, ради утврђивања података о њиховом идентитету, држављанском статусу и боравишту.

У току истраге, решењем Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине, судије за претходни поступак Стр.пов.По2-4/2013 од 17.07.2013.године до тада окривљени Жарко Милошевић, добио је статус **окривљеног сарадника**, тако што је суд прихватио Споразум о сведочењу окривљеног СОК.бр.2/13 закљученог дана 28.06.2013.године између Тужилаштва за ратне злочине и окривљеног Жарка Милошевића на основу којег је окривљеном сараднику за извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. КЗ СРЈ описаног под тачкама 1.

2. и 3. Наредбе о спровођењу истраге КТИ.бр.1/13 од 29.01.2013.године, између осталог, утврђена **казна затвора у трајању од 9 година**.

Током спроведене истраге прикупљени су подаци и докази који дају основа за поуздан закључак о постојању оправдане сумње да су окривљени сарадник Жарко Милошевић, окривљени Драган Митровић, Драган Лончар, Мирко Опачић и Мирослав Милинковић извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. КЗ СРЈ на месту, у време и на начин како је то чињенично представљено у изреци ове оптужнице.

Пре свега, из резултата спроведене истраге произилазе као неспорне, па и за саме окривљене, све чињенице које опредељују објективне услове инкриминације предметног кривичног дела, и то:

- постојање оружаног унутрашњег (немеђународног) сукоба,
- цивилни статус свих оштећених, сада покојних,
- припадност окривљених организованим оружаним формацијама једне стране у сукобу,
- веза између предметних кривичних дела и оружаног сукоба, тј. да су злочини (кривично дело) извршени у контексту оружаног сукоба.

Мада ни у међународном праву, ни у позитивном законодавству (КЗ) није дата дефиниција оружаног сукоба, опште прихваћени стандард у поимању овог института подразумева да оружани сукоб постоји када се прибегава оружаном сили или постоји оружаном насиље у дужем трајању између органа власти и организованих наоружаних група или између таквих група у оквиру исте државе.

У другој половини 1991.године, који је обухваћен овом оптужницом, одвијао се на деловима територије Републике Хрватске, тада још увек у саставу СФРЈ, унутрашњи оружани сукоб између организованих оружаних формација Територијалне одбране и милиције састављених претежно од припадника српске националности и оружаних снага тадашње ЈНА са једне стране, и с друге, организованих оружаних формација Републике Хрватске – Збора Народне Гарде (ЗНГ) и полиције (милиције).

Између осталих делова територије Републике Хрватске и територија насеља Сотин, била је обухваћена наведеним сукобом. Иначе, Сотин је био приградско насеље града Вуковара у Хрватској у којем је до почетка оружаног сукоба живело у знатној већини становништво хрватске националности, а мањине су представљали припадници осталих националности – Срби, Мађари, Русини, Југословени.

Предметни оружани сукоб је био таквог обима и интензитета да се могу применити правила међународног права садржана у IV Женевској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата, чији чл.3., који се односи на сукобе који немају међународни карактер, обавезују сваку страну у сукобу да у случају оружаног сукоба који избије на територији једне од страна уговорница, примењује одредбе овог члана, као и правила Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаных сукоба (Протокол II), при чему је чл.3. заједнички за све четири Женевске конвенције и применљив на оружане сукобе уопште. Друга страна у сукобу су биле организоване оружане формације Републике Хрватске – Збор Народне Гарде (војска) и МУП.

Одредбама чл.3. ст.1. тач.1а) IV Женевске конвенције, између осталог је прописано да ће се у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба... „према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаных снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било којег другог узрока, поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу..., те да су у том циљу забрањени у свако доба и на сваком месту према горе наведеним лицима, и, између осталог, нарочито све врсте убистава“ .

Одредбом чл.13. ст.1., 2. и 3. Допунског протокола уз наведене Женевске конвенције (Протокол II) од 08.06.1977.године, прописано је да цивилно становништво и појединци цивили уживају општу заштиту од опасности које проистичу из војних операција.

Одредбом чл.4. ст.1. Допунског протокола уз наведене Женевске конвенције (Протокол II), предвиђено је између осталог, да ће сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима „бити у свим приликама хумано третирана без икакве дискриминације...“ и да је у смислу истог члана ст.2. тач.а) против свих поменутих лица, између осталог забрањено у свако доба и на сваком месту насиље над животом,“нарочито убистава....“ .

У вези сва три одвојена догађаја обухваћена овом оптужницом – тачка 1., 2. и 3., свих шеснаест оштећених, сада покојних, имала су статус цивилних лица у смислу правила наведених Женевских конвенција. Ове чињенице нису у својим одбранама оспорили ниједан од окривљених, нити било ко од испитаних сведока, а у објективном смислу потврђују се подацима садржаним у достављеној и приложеној документацији од стране Жупанијског државног одвјетништва у Осијеку.

Чињенице припадности свих окривљених одређеним организованим оружаним формацијама – локалној ТО и милицији, састављеној претежно од припадника српске националности, односно Југословенској Народној Армији, произилазе како из њихових исказа, тако и из исказа појединих сведока, а у односу на окр.Мирослава Милинковића, припадника тадашње ЈНА, и из писменог документа надлежних војних органа – наредбе команданта 80.мтбр Стр.пов.29/2 од 16.11.1991.године. Остали окривљени припадали су новоустановљеним на неформалан начин локалним војно-цивилним органима власти – ТО - окривљени сарадник Жарко Милошевић и окривљени Драган Лончар, милицији - окривљени Драган Митровић и окривљени против којих је истрага прекинута, а окривљени Мирко Опачић, Месној заједници – Савету.

Опште позната је чињеница да је наведени оружани сукоб био, између осталих многих разлога, и етнички мотивисан. Пре отпочињања оружаног сукоба овако мотивисана кривична дела нису вршена на широко распрострањен и оружаном организован начин. По времену, месту и начину извршења, извршено кривично дело је последица произашла из евидентно постојећег оружаног сукоба, које као такво или слично не би било извршено да тог сукоба није било, односно у мирнодопским условима.

У току истраге прикупљени су подаци и докази из којих неспорно произилазе чињенице везане за место, време и начин смртог страдања свих шеснаест цивилних лица наведених у тачкама 1., 2. и 3. изреке ове оптужнице. У битном, ове чињенице не спори ниједан од окривљених, већ управо из исказа појединих од њих, као и испитаних сведока, зависно од догађаја чији учесници су били, наведене чињенице се на несумњив начин утврђују. У материјалном смислу ове чињенице потврђују и подаци из приложене писмене документације, достављене од стране Жупанијског државног одвјетништва у Осијеку, везане за ексхумацију, обдукцију и вештачење посмртних остатака оштећених.

Предмет доказивања су биле само чињенице које се односе на то, да ли су, и ако јесу, на који начин, сваки од окривљених учествовали односно саучествовали у радњама извршења предметних кривичних дела.

Прикупљени подаци и докази у току истраге на несумњив начин указују на постојање оправдане сумње да су управо означени окривљени, предузетим радњама, на месту, у време и на начин представљен у овој оптужници, извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. ст.1. КЗ СРЈ.

Како је у односу на окривљене Жељка Јокића и Горана Павића истрага у прекиду, њихово саучесништво у извршењу предметног кривичног дела за сада остаје на нивоу основане сумње.

На основу сагласног исказа окривљених и предложених сведока као несумњиво је утврђено да је почетком маја 1991.године већи број српског становништва избегао из Сотина. Крајем септембра месеца 1991.године, мештани српске националности из Сотина организовани у Територијалну одбрану, уз подршку тенковске јединице ЈНА ушли су у то место без борбе, да би након евакуисања једног броја цивила српске националности напустили Сотин. Средином октобра 1991.године, Сотин је без борбе запоседнут од стране ЈНА и припадника Територијалне одбране Сотин. Већина становништва хрватске националности напустила је Сотин пре запоседања, док је један, релативно мањи број, око њих стотину, остао у Сотину. Након запоседања Сотина успостављена је Месна заједница и Савет Месне заједнице као извршни орган, Штаб Територијалне одбране, а средином новембра месеца 1991.године и Станица милиције Сотин. Наведене новоформиране цивилно-војне структуре власти састављене су од припадника српске националности. Први командант ТО био је Слободан Ковачевић, командир милиције Мирко Ковачевић, а Милан Остојић је био и председник Месне заједнице и истовремено директор Земљорадничке задруге. До краја 1991.године наведена персонална структура ових органа власти је промењена.

Тач.1.

По добијању информација да се неки мештани хрватске националности наоружани крију по шуми и викенд насељима, организују се претреси терена у којима заједнички учествују и припадници локалне ТО и милиције.

Наведене чињенице и околности произилазе из сагласних изјава окривљеног сарадника Жарка Милошевића, окривљених Драгана Митровића, Драгана Лончара, те сведока Милана Остојића, Мирка Ковачевића, Предрага Безбрадице, Бориса Анојчића. У једном од таквих претреса терена у околини Сотина, на обали Дунава у викенд насељу Водице, око 15-ак припадника ТО и милиције пронашли су у једној викендици **Стјепана Штера и Снежану Блажевић**, мештане Сотина. Иако су у викендици пронађени нека муниција и аутоматска пушка, оштећени нису пружали отпор, када их је окривљени сарадник Жарко Милошевић извео напоље. У једном тренутку окривљени сарадник је

ногом одгурнуо оштећеног Штера и потом у њега испалио рафал из своје аутоматске пушке, да би готово истовремено у истог оштећеног из своје аутоматске пушке рафално пуцао и „М.М.“ звани „Цволе“, сада покојни и тако га на лицу места убили. Непосредно иза тога, након што је „Цволе“ повикао: „и њу, и њу!“, а што се односило на Снежану Блажевић и њених речи: „немојте мене!“, окривљени Драган Митровић испалује у њу из своје аутоматске пушке кратак рафал и на лицу места је убија. Овом догађају присуствовали су, поред наведених окривљених, и окривљени Драган Лончар, Павић Горан, Жељко Јокић, сведоци Предраг Безбрадица, Борис Анојчић и још неколико припадника ТО и милиције. Неки од њих, „Цволе“ и окривљени Драган Лончар, помогли су окривљеном сараднику Жарку Милошевићу да на лицу места закопају убијена цивилна лица.

Утврђено чињенично стање произилази пре свега из јасног, уверљивог и детаљног исказа окривљеног сарадника Жарка Милошевића. Сагласно овом исказу, готово идентично изјављује и сведок Предраг Безбрадица, непосредни учесник и очевидца овог догађаја“Прво је Жаре (окривљени сарадник) пуцао у Штера, а потом и Митровић у Снежану...“. Све описано сведок је посматрао са удаљености од 5 до 6 метара. Веродостојност исказа и окривљеног сарадника Жарка Милошевића и сведока Предрага Безбрадице није доведена у сумњу ниједним другим податком или доказом. Посредно, њихов исказ делимично потврђују окривљени Драган Лончар и сведок Борис Анојчић, који неспорно учествују у акцији претреса терена. Они наводе да су видели убијене оштећене, али наводно сам чин убиства нису видели. Чињеница смрти и идентитет убијених цивила утврђује се и на основу података садржаних у документацији о њиховом страдању достављених од Жупанијског државног одјетништва од 17.10.2012.године.

Имајући у виду наведене доказе, произилази несумњив закључак да је у убиству оштећених, поред окривљеног сарадника Жарка Милошевића, који је то признао, свесно и вољно саучествовао и окривљени Драган Митровић, односно конкретно у убиству Снежане Блажевић. Ниједан други податак или доказ не доводи у питање овакав чињенични закључак.

Саслушан у истрази окривљени Драган Митровић не признаје да је учествовао у убиству наведених цивила, мада не спори да је критичне прилике, као припадник локалне милиције, био један од учесника претреса терена на наведеној локацији. Између осталог, конкретно наводи да је „У једном моменту дошло до пушкарања, размене ватре....сви смо залегли...“ а кад су устали видео је два леша – мушки и женски.

Изнета одбрана окривљеног Драгана Митровића у потпуности је неоснована. Своди се само на ничим доказано негирање тврдње не само окривљеног сарадника Жарка Милошевића, него и осталих учесника инкриминисаног догађаја. Његов опис догађаја – пушкарање, размена ватре, залагање, не потврђује нико од саслушаних, односно испитаних учесника и очевидаца овог догађаја, па се с тога оваква његова одбрана не може прихватити.

Тач.2.

Овај део оптужнице односи се само на окривљеног сарадника Жарка Милошевића, који је у поступку добијања наведеног статуса у потпуности признао извршење описаних радњи, с тим што веродостојност његовог признања потврђује и исказ сведока Мирка Ковачевића.

Тач.3.

Све одлучне чињенице, као и друге релевантне околности наведене у овој тачки оптужнице, утврђују се највећим делом на основу исказа окривљеног сарадника Жарка Милошевића, дела исказа осталих окривљених и делова исказа сведока Милана Остојића, Саше Драче, Милана Вученовића, Предрага Безбрадице, Милорада Вишића, Драгана Тодоровића, Жељка Мијаковца, Ивана Дондура и Радомира Несторовића, као и на основу података садржаних у приложеној војној документацији, и у достављеној документацији Жупанијског државног одвјетништва из Осијека КН-ДО-21/13 и Жупанијског суда из Осијека.

Пре свега указујемо на одређене несумњиво утврђене чињенице које се односе на околности пре инкриминисаног догађаја од 26. и 27.12.1991.године.

Наиме, из наредбе команданта 80.мтбр Стр.пов.бр.29/2 од 16.11.1991.године утврђује се да је у селу Сотин успостављена Команда места у саставу Мирослав Милинковић, капетан прве класе и командант позадинског батаљона из састава наведене бригаде, Немања Јанковић, заменик команданта, и Драган Тодоровић, члан команде, са конкретним задацима, између осталог да у наведеном месту организују власт у складу са правилима службе оружаних снага....., обезбеде нормалне услове за живот и рад становништва и спрече свако малтретирање становништва и

неовлашћени улазак и претрес станова и кућа“. Међутим, из следа каснијих догађања очигледно је да ова Команда није у целости извршила постављене задатке.

После тачно неутврђеног времена, у новембру и децембру месецу 1991.године мења се персонална структура локалних војно-цивилних органа, истина на један неформалан, фактички начин, по одлуци појединаца (Милорад Вишић) и једне релативно мање групе људи, па се тако за председника Месне заједнице, уместо дотадашњег Милана Остојића, поставља Мирко Опачић. Узгред напомињемо, да је опште познато из досадашњих предмета да су Месне заједнице имале Савет и председника Савета као извршни орган, али у колоквијалном, фактичком смислу цела Месна заједница била је синоним за Савет, а председник Месне заједнице је истовремено био и председник Савета. Окривљени сарадник Жарко Милошевић бива постављен за команданта локалне ТО, по неформалној процедури, на основу фактичке одлуке Милорада Вишића, иначе политичког активисте странке СДС, а уз сагласност команданта места окривљеног Мирослава Милинковића. Наведене чињенице, у битном неспорне, произилазе из исказа окривљеног сарадника Жарка Милошевића, дела исказа окривљених Мирка Опачића и Мирослава Милинковића, сведока Милана Остојића, а делимично и из исказа осталих сведока.

У децембру месецу 1991.године у Сотин почињу да пристижу избеглице српске националности из Западне Славоније. Да би се обезбедио њихов смештај, неко је са нивоа власти органа српске области Славоније, Барање и Западног Срема (што у овом случају није од одлучујуће важности), одлучио да се преостало становништво несрпске националности исели са тог подручја и аутобусима пребаци на територију под контролом хрватских власти.

Надаље, из исказа окривљеног сарадника утврђују се следеће битне чињенице:

- о исељавању преосталог становништва несрпске националности из Сотина, окривљеног сарадника Жарка Милошевића дана 26.12.1991.године упознају Милорад Вишић и окривљени Мирко Опачић,

- по налогу Милорада Вишића, окривљени сарадник одлази у Вуковар и посредством Станка Вујановића обезбеђује аутобусе за превоз људи који ће бити исељени,

- истога дана 26.12.1991.године окривљени Мирко Опачић саопштава окривљеном сараднику да неће сви цивили предвиђени за исељавање ићи аутобусом, већ да ће један број, о којем ће се на седници Савета

договорити, ићи камионом на неко место и тамо бити стрељан. Истовремено га упућује да оде у Команду код команданта места Мирослава Милинковића, који ће у наведену сврху обезбедити војни камион са возачем,

- окривљени сарадник одлази у Војну команду код окривљеног Мирослава Милинковића где у разговору са њим сазнаје да га је о свему овоме већ претходно обавестио Мирко Опачић. Пошто му је и сам у разговору рекао у које сврхе им је потребан војни камион, окривљени Милинковић му је рекао да ће им дати на располагање камион са возачем, али како он преко викенда иде кући, да се сутрадан обрати Драгану Тодоровићу, члану његове Команде, који ће му дати на располагање тражени камион са возачем,

- истога дана предвече, на састанку Месне заједнице који је заказао и којим је руководио Мирко Опачић, договорно, пре свега између њих двојице, пошто је улога осталих присутних, како у персоналном тако и у садржинском смислу за сада недовољно разјашњена, праве се два списка мештана несрпске националности, један за иселјење, а други за привођење, одвођење и стрељање,

- донету одлуку ће реализовати окривљени сарадник Жарко Милошевић са појединим припадницима милиције и ТО,

- након тог састанка, окривљени сарадник одлази и предаје неколицини присутних припадника милиције списак од преко 10 људи које у току дана треба привести у Станицу милиције и ту их преко ноћи задржати, што су ови заиста истога дана и извршили,

- сутрадан ујутро, окривљени сарадник са овом одлуком упознаје окривљене Драгана Митровића, Драгана Лончара, Горана Павића, Жељка Јокића, Миодрага Миланковића зв. "Цволе" и још неке припаднике милиције и ТО, за сада неутврђеног идентитета, са предлогом да и они у томе добровољно учествују, нашта су сви они пристали,

- пред Станицу милиције долази војни камион са возачем, у који укрцавају 13 лица несрпске националности и то: Марка и Катун Филиповић, Славицу Цицварић, Крешимира Ђукића, Марка Кушића, Магдалену Кушић, Ивицу Матијашевић, Андрију Рајса, Марка Рагуџа, Мирјану Рагуџ, Мирослава Рагуџа, Хенриха Силија и Жељка Војковића,

- окривљени сарадник Жарко Милошевић седе у кабину камиона са возачем, док сви остали иду за њима у неколико путничких аутомобила,

- кренули су регионалним путем ка Товарнику,

- на војном пункту на излазу из села нико их није зауставио нити тражио било каква документа, што је иначе било правило у свим другим ситуацијама,

- након пређених око 2 км, и пошто је окривљени сарадник рекао возачу да скрене лево ван овог регионалног пута, кретали су се још око 700 метара пољским путем поред тадашњих винограда. Зауставили су се поред

једног канала који је служио за одводњавање, а убрзо су пристигли и сви остали са путничким аутомобилима,

- на лицу места окривљени сарадник и окривљени Драган Митровић наредили су цивилима да изађу из камиона и да се построје у врсту,

- наспрам њих, на неколико метара удаљености, у сличну врсту стали су и окривљени сарадник Жарко Милошевић на почетку до камиона, окривљени Драган Митровић на крају врсте, а између њих и остали, међу којима Драган Лончар, Горан Павић, Жељко Јокић, Миодраг Миланковић зв. "Цволе" и евентуално још неко од присутних, за сада тачно неутврђеног идентитета, иначе сви припадници милиције и ТО,

- након краћег пропитивања од стране окривљеног сарадника и препирке између оштећене Мирјане Рагуж и окривљеног Драгана Митровића, овај у њу испалује краћи рафал, а одмах затим окривљени сарадник Жарко Милошевић, окривљени Драган Лончар, „М.М“ звани „Цволе“ сада покојни, те и остали присутни ове оружане групе, пуцају из свог аутоматског оружја и тако на лицу места заједнички убијају свих 13 оштећених цивила,

- како је у односу на окривљене Жељка Јокића и Горана Павића истрага прекинута, за сада постоји основана сумња да су и они наведене прилике пуцали из свог аутоматског оружја на оштећене и тиме саучествовали у њиховом убиству,

- по извршеном стрељању, већина присутних учествује у склањању убијених цивила, тако што их преносе и бацају у 10-ак метара удаљени канал,

- у село се свако од њих вратио на начин како су и дошли, а камион је остављен испред Команде војске,

- два до три дана након овог догађаја, окривљени сарадник је срео окривљеног Мирослава Милинковића и обавестио га о стрељању цивила,

- када је окривљени Мирослав Милинковић у разговору са окривљеним сарадником сазнао да нису затрпана тела убијених цивила, рекао је да ће обезбедити радну машину (тзв. "улт") и возача да се лешеви затрпају,

- истога дана, дошао је са наведеном радном машином сведок Несторовић Радомир, иначе резервиста у наведеној бригади, па су он и окривљени сарадник Жарко Милошевић отишли на лице места. Сведок је наведеном машином набацао земљу преко лешева у каналу, а после неколико дана истом машином су бацили преко места где су затрпани лешеви једну угинулу краву,

- окривљени сарадник је у стрељању цивила одмах обавестио и окривљеног Мирка Опачића. Чак су отишли и његовој кући, којом приликом је Опачићев отац рекао, када је сазнао за догађај, да то нису смели направити,

- неколико година касније, а пре мирне реинтеграције, окривљени сарадник је прихватио инсистирање Горана Павића, па су заједно и уз помоћ Жељка Јокића већину лешева из канала ископали, утоварили на трактор, пребацили их у локалну кланицу и ту побацали у већ ископане рупе, где је иначе одлаган отпадни материјал из кланице. На обе локације пронађени су посмртни остаци свих 13 убијених цивилних лица. Обе локације на лицу места у Сотину показао је окривљени сарадник Жарко Милошевић, а што се утврђује на основу података садржаних у Налогу за ексхумацију истражног судије Жупанијског суда у Осијеку од 18.04.2013.године и 22.04.2013.године, Записнику о очевиду (увиђају) за 18., 19., 22. и 23.04.2013.г. од 25.04.2013.године, електронском снимку ексхумације на локацији 1 – Сотински атар, Сотин и локацији 2 – Стара клаоница, Сотин, допису Жупанијског државног одвјетништва у Осијеку КН-ДО-21/13 од 15.10.2013.године којим је достављена оверена документација о идентификацији посмртних остатака за 13 особа ексхумираних 18. до 19. и 22 до 23.04.2013.године на локацијама Стара клаоница у Сотину и Сотински атар, која садржи допис Министарства бранитеља Републике Хрватске од 01.10.2013.године за сваку идентификовану особу, записник о прегледу посмртних података, налазе о идентификацији методом анализе ДНА, потврде о смрти, извештај о идентификацији дана 19.09.2013.године и то за сва оштећена лица са њиховим именима и презименима и именом једног од родитеља.

У истинитост исказа окривљеног сарадника Жарка Милошевића у погледу одлучних чињеница инкриминисаног догађаја, мора се поверовати из више разлога.

Као прво, без његовог исказа, којим он у највећој мери терети самог себе, показивања лица места где су пронађени посмртни остаци свих 13 убијених цивила, и овај, а ни остали догађаји третирани овом оптужницом не би могли бити у потребној мери разјашњени, па тиме ни процесуирани, јер нико пре њега од бројних учесника и очевидаца није се о томе изјашњавао, плашећи се између осталог и сопствене одговорности.

Окривљени сарадник је о догађајима третираним овом оптужницом „проговорио“ због своје гриже савести. Због тога му нико не може замерити што је врло пажљиво, готово „дозирано“, али искрено и истинито говорио о учешћу и других окривљених у извршењу радњи предметног кривичног дела из ове оптужбе. Он је на место тзв. Команданта локалне ТО постављен на импровизован, фактички начин без одговарајуће, па и минималне процедуре. Несумњиво је да је био недорастао том задатку.

Око њега се налазе припадници регуларне војске-ЈНА, Месне заједнице и милиције. Већина њих из тог састава у сваком погледу је била стручнија и професионално способнија од њега за обављање наведених дужности.

Ценећи све непосредне и посредне доказе, па и индиције у узајамној вези и условљености, поуздано се може закључити да окривљени сарадник није могао сам и самостално да донесе одлуку о томе који ће мештани несрпске националности бити исељени, а који приведени, затворени и стрељани, и потом да све то готово сам реализује.

Несумњиво је утврђена чињеница да је Мирко Опачић, као председник Савета Месне заједнице био и по положају и функцији најутицајнија личност у том органу. Он непосредно комуницира у наведеној функцији са Командантом места окривљеним Мирославом Милинковићем, па је разумна тврдња да је он у намери привођења и потом стрељања једне групе цивила хрватске националности претходно обавестио окр.Мирослава Милинковића, при чему није одлучна чињеница о којем броју лица се радило и о њиховим персоналном идентитету.

Да је окривљени Мирослав Милинковић био упознат са одлуком да се стреља један број цивилних лица, произилази не само из исказа окривљеног сарадника, него и из неколико утврђених чињеница које произилазе из дела исказа окривљеног Драгана Лончара и сведока Жељка Мијаковца. Наиме, и окривљени Драган Лончар између осталог је навео да је критично јутро видео војни камион паркиран испред Станице милиције којим је управљао један војник, да су са тим камионом дошли на лице места где су потом ови цивили стрељани. Овај део исказа окр.Драгана Лончара прихвата се као веродостојан, јер је у сагласности не само са исказом окривљеног сарадника, него и са исказом сведока Жељка Мијаковца, који је такође критичне прилике испред Станице милиције видео војни камион, којом приликом је препознао двојицу оштећених (Андрију Рајса и Ђукић Крешимира) како их воде према задњем делу камиона.

Идентитет возача војног камиона, нажалост није могао из објективних разлога бити утврђен. Тврдњу окривљеног сарадника да је за затрпавање лешева такође по одобрењу окр. Мирослава Милинковића коришћена једна радна машина тзв.“улт“ из састава присутних војних јединица, потврђује и сведок Радомир Несторовић, иначе у то време војник резервиста, који је том машином управљао и приликом затрпавања лешева и касније када су на првобитно лице места преко тих лешева бацили једну угинулу краву.

Из сагласних изјава свих учесника инкриминисаних догађаја, несумњиво је утврђено да и приликом одласка на лице места ни војни камион, нити путничка возила која су се за њим кретала, а касније и радна машина „улт“ која је коришћена за затрпавање лешева са лица места, на пункту, који је иначе контролисала војска, нису заустављани, нити су им тражена било каква потребна документа, иако је то иначе била редовна процедура. Све ове чињенице и околности упућују на несумњив чињенични закључак да је коришћење војног возила и возача, затим радне машине и пролазак кроз војни пункт на излазу из села могао да обезбеди само окривљени Мирослав Милинковић као активно војно лице и истовремено у својству постављеног Команданта места.

Веродостојност исказа окривљеног сарадника Жарка Милошевића, а који се односи на описане радње извршења окривљеног Драгана Митровића, потврђује и део исказа окривљеног Драгана Лончара у којем овај наводи да је на лицу места видео окр. Драгана Митровића, да након краће препирке рафално пуца у оштећену Миру Рагуж.

Овај део исказа окривљеног Драгана Лончара прихвата се као веродостојан, јер га у једном делу потврђује и исказ сведока Жељка Мијаковца, у то време иначе заменика командира Станице милиције.

Наиме, наведени сведок је изјавио да је критично јутро видео испред Станице милиције један паркирани војни камион, у који Жељко Јокић и Драган Митровић, за кога је готово сигуран да га је препознао по гласу, уводе у товарни део оштећене (Андрију Рајса и Ђукић Крешимира).

Имајући у виду све утврђене чињенице произашле из наведених доказа, са извесношћу се може тврдити да је на начин описан у овој оптужници под тачком 3. и окривљени Драган Митровић саучествовао у убиству наведене групе од 13 цивилних лица.

Окривљени Драган Лончар је био припадник локалне ТО, где је између осталог био задужен и аутоматском пушком. Из јасног, доследног и уверљивог исказа окривљеног сарадника, произилази истинитост чињеница које он наводи у свом исказу, а које се односе на окривљеног Драгана Лончара. Наиме, из исказа окривљеног сарадника, несумњиво се утврђује да је он критично јутро обавестио окривљеног Драгана Лончара да ако хоће добровољно иде у пратњи војног камиона којим се на стрељање води неколико мештана Сотина хрватске националности, да је окр. Лончар то прихватио, да је на лице места дошао путничким аутомобилом иза војног камиона, да је и он на лицу места пуцао у

оштећене из своје аутоматске пушке и да је потом учествовао у премештању и бацању лешева у оближњи одводни канал.

Окривљени сарадник нема никаквог мотива да неосновано терети окривљеног Лончара. Посредно, веродостојност његовог исказа потврђује се и из нелогичне и контрадикторне одбране окривљеног, на шта ћемо касније указати приликом оцене одбране окривљених.

У току истраге саслушан је већи број сведока. Заједничка карактеристика готово свих исказа ових сведока је да се они о одлучним чињеницама изјашњавају врло мало или нимало, иако се стицао основан утисак да о инкриминисаним догађајима знају много више. Основни разлог за овакву врсту самоцензуре ових сведока лежи у чињеници да су и они на неки начин, непосредан или посредан, били учесници инкриминисаних догађаја, па су првенствено водили рачуна да се неке не замере или да доведу у питање сопствену одговорност.

Међутим, из дела њихових исказа произилазе и нека њихова посредна сазнања, која у склопу осталих, несумњиво утврђених чињеница и на такав начин указују на њихову истинитост.

Па тако из исказа сведока Предрага Безбрадице произилази да је он учествовао у привођењу једног броја цивила у току 26.12.1991.године и да је касније чуо да су ова лица побијена. Чуо је да се прича по селу да су у убиству тих цивила учествовали Милошевић Жаре, „Цволе“ или „Зумбул“, Митровић Драган и Лончар Драган.

Сведок Саша Драча, између осталог је навео да је 26.12.1991.године око 10-ак мештана хрватске националности приведено у Станицу милиције и саслушавано. Поименце није знао о којим људима се ради, али је приликом пратње аутобуса, сутрадан ујутру 27.12.1991.године, видео да у њему нема неких људи које је познавао. Распитивао се за њих. Неко му је рекао да су одведени војним камионом, али нису му саопштили ни ко их је одвео, ни зашто су одведени. После неколико дана чуо је у једној кафани да су ти људи одведени негде према Миклушевцима и да су у неком риту убијени.

Сведок Милан Вученовић негира тврдњу окривљеног сарадника да је био присутан на састанку Месне заједнице када су прављени спискови за исељавање и за привођење, али да је неке прилике видео списак за исељавање и да му је познато да су неки људи са тог списка касније убијени. Наводно ништа не зна о списку за привођење, саслушање и

ликвидацију. Неколико дана касније само је чуо да су неки људи нестали и да су убијени, али да није чуо ни где су убијени ни ко их је убио.

Исказ сведока Милорада Вишића, иначе у то време политичког активисте СДС-а из тог краја, односи се само на његове тврдње да све локалне структуре власти нису у формалном смислу постављене од стране легитимних органа Владе српске области Славоније, Барање и Западног Срема, да није имао никаквог учешћа у постављењу окривљеног сарадника за команданта ТО, нити је имао било каквог учешћа и удела у исељавању неспрског дела становништва из Сотина. Овакве његове тврдње су апсолутно у несагласности са исказом окривљеног сарадника Жарка Милошевића, који у битном наводи да се у готово свим стварима у вршењу власти у Сотину питао Милорад Вишић, било на посредан било на непосредан начин.

Сведок Радомир Несторовић наводи у свом исказу да је тачно да је сарадником машином „улт“, заједно са Жарком Милошевићем радио код винограда „Вупика“ у Сотину, али да није знао да том приликом затрпава лешеве, јер то није видео, а не сећа се да је касније са истом машином преко тих лешева истоварио неку угинулу краву.

Сведок Драган Тодоровић, у то време помоћник команданта позадинског батаљона 80.бригаде и члан Команде места Сотин наводно се не сећа да је он критичне прилике дао на располагање окривљеном сараднику војни камион и возача за њихове потребе, а поготово не за одвођење неких људи ради стрељања.

Сведок Иван Дондур је у наведено време био помоћник команданта позадинског батаљона 80.мтбр за безбедност. У свом исказу је између осталог навео да му је увече „Веца“, чије име и презиме не зна, али зна да је био возач капетана Милинковића, рекао да су неки цивили страдали. Није сигуран да је рекао да су убијени, при чему овај возач није определио ни време, ни место, ни од кога су страдали, нити да је о томе упознао капетана Милинковића.

Као што је већ напред истакнуто, иако врло рестриктивни из већ поменутих разлога, и ови и овакви искази, делимично и на посредан начин, сагласни су са битним чињеницама које су утврђене на основу наведених доказа.

Из доказа и података прикупљених током спроведене истраге произилазе на несумњив начин утврђене битне, релевантне чињенице: окривљени сарадник Жарко Милошевић, окр. Драган Митровић и Драган

Лончар су непосредни извршиоци извршења радњи убиства наведених цивилних лица.

Окривљени сарадник Жарко Милошевић је то јасно и недвосмислено признао, па је између осталог, и због тога у току истраге добио статус окривљеног сарадника. Сва тројица су утврђене радње извршења убиства означених цивилних лица извршили као саизвршиоци. У конкретном случају није од одлучне важности колико је свако од њих на лицу места убио од наведених 13 цивилних лица. Битно је несумњиво утврђена чињеница да су сви деловали заједнички ради остварења заједничког циља, а то је убиство свих присутних цивилних лица, а при извршењу тог убиства деловали су са директним умишљајем, јер су предузете радње остварили и свесно и вољно, па су у наведеном смислу били свесни и желели последице које су наступиле.

Окривљени Мирко Опачић није непосредни извршилац радњи убиства означених цивилних лица. Међутим, из утврђених чињеница произилази основан закључак да је и он саизвршилац у радњама извршења убиства цивилних лица. Несумњиво је утврђено да је окривљени Опачић непосредно и одлучујуће допринео да се донесе одлука о привођењу, затварању и потом одвођењу на стрељање означених цивилних лица. Објективно, у процесу заједничког извршења, он је предузео радње које су у битном одлучујућем смислу допринеле извршењу предметног кривичног дела.

Наиме, он је својим ангажовањем омогућио да непосредни извршиоци добију од војне Команде, конкретно окр.Мирослава Милинковића војни камион са возачем, да би се приведени и задржани цивили без икаквих препрека одвезли на одређено место и тамо лишили живота.

Дакле, несумњиво је утврђена заједничка воља и код њега и код непосредних извршилаца да предметно дело хоће да изврше заједнички, будући да предузете радње сваког од њих појединачно чине природну и логичку целину, како у погледу извршења, тако и у погледу жељених и наступелих последица.

Описане радње окривљеног Мирослава Милинковића и објективно и субјективно представљају помагачке радње извршиоцима у извршењу овог кривичног дела, јер је на несумњив начин утврђено да се он сагласио са претходно донетом одлуком, која му је саопштена да се одређени број цивила практично стреља, да је извршиоцима ставио на располагање војни камион са возачем у сврху одвођења цивила на места где ће бити

стрелјани, да је након тог догађаја, окривљеном сараднику ставио на располагању радну машину са возачем да се затрпају лешеви претходно убијених цивила, иако је у складу са својим законским дужностима био обавезан да спречи извршење дела које му је предочено, обзиром да је за то имао објективне војне ефективе са којима је командовао. Утврђеним понашањем он је за непосредне извршиоце створио повољне претпоставке и услове и знатно им олакшао извршење договореног и планираног кривичног дела.

Утврђене радње свих окривљених (што се односи и на тачке 1. и 2. оптужнице) и настале последице, уопште, у суштинском смислу представљају убиство већег броја људи – лица. Међутим, како су ова убиства извршена при утврђеном постојању објективних услова инкриминације (оружани сукоб, цивилни статус жртава, припадност извршилаца организованим оружаним формацијама једне од страна у сукобу, и све то у контексту оружаног сукоба) кршењем прихваћених правила међународног права (Женевских конвенција) описане радње и последице квалификују се као кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из чл. 142. ст.1. КЗ СРЈ.

Будући да је законско обележје овог кривичног дела као бланкетна диспозиција преузето из ратификованих међународних (Женевских) конвенција, ово кривично дело може се извршити предузимањем било које од алтернативно наведених радњи, између осталих и убиством цивилних лица, као у овом конкретном случају. За остварење обележја овог кривичног дела није неопходно да извршилац (извршиоци) зна да својим поступањем крши правила међународног права, јер повреде овог права представљају објективни услов кажњивости, па свест о томе да се ова правила крше није неопходна.

Како није било ни једне околности која би доводила у питање урачунљивост било ког од окривљених, правилно се може закључити да из прикупљених доказа и података током истраге произилази оправдана сумња да су окривљени извршили кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из чл. 142. ст.1. КЗ СРЈ, на месту, у време и на начин како је то представљено у овој оптужници.

Изnoseћи своје одбране током истраге, окривљени Драган Митровић, Драган Лончар, Мирко Опачић и Мирослав Милинковић негирају било какво своје учешће у извршењу предметног кривичног дела.

Окривљени Драган Митровић у битном наводи да је као припадник полиције, заједно са још неким другим припадницима ишао по селу да обавештава мештане хрватске националности да треба да се прикупе у центру села код аутобуса ради исељења. Касније је био у пратњи аутобуса који су возили ове цивиле ка Шиду. Није знао за хапшење и довођење појединих мештана у Станицу милиције, иако је ту спавао. Није познавао никога од Хрвата, па ни Мирјану Рагуж. По селу се говорало о нестанку неких цивила из села, али ништа конкретно. Жаре (Жарко Милошевић) је био локални шериф. Он и „Цволе“ су били ван сваке контроле, радили су шта су хтели. Није учествовао у одвожењу пострадалих цивилних лица војним камионом и у њиховом стрељању.

Изнета одбрана окривљеног у суштини се своди на ничим доказано негирање битних чињеница везаних за његово учешће у извршењу предметног кривичног дела, уз навођење чињеница и околности које му се оптужбом уопште не стављају на терет (обавештавање мештана о њиховом исељавању и обавезе да се окупе у центру села) с једне стране, и с друге, што је у супротности са утврђеним чињеницама произашлим из наведених прикупљених доказа и података, па изнету одбрану сматрамо неоснованом, те тиме и неприхватљивом.

Окривљени Драган Лончар у својој одбрани у битном наводи: Жарко Милошевић га је критично јутро позвао да иде у обезбеђење, односно у пратњу при исељењу неких мештана. Схватио је да се ради о обезбеђењу поводом исељења људи. Путничким аутомобилом кретао се иза војног камиона, на пункту их нико није задржавао, скренули су с пута, и тек када су стали и када је подигнута церада камиона, први пут је видео људе тј. мештане села које је од раније познавао. На лицу места стајао је на неколико метара иза осталих припадника ТО и милиције. Видео је само да Драган Митровић испаљује кратак рафал у Мирјану Рагуж након краће препирке. Пуцало се из више пушака, али он није видео ко је све пуцао. Пушка му је била остала у колима. Он није пуцао у присутне цивиле. ...“Ћутим, стојим и гледам“. Након минут до два сео је у своје возило и отишао кући.

Сматрамо да је изнета одбрана окр. Лончара у вези битних чињеница неистинита. Не може се прихватити, јер је у супротности са наведеним утврђеним чињеницама које произилазе из исказа окривљеног сарадника Жарка Милошевића, а осим тога, сама по себи је до те мере нелогична и контрадикторна да би објективно само то било довољно да се оцени као неоснована. Не спори да зна за исељење мештана хрватске националности, за, у ту сврху ангажовање аутобуса и већег броја припадника милиције и ТО, па ипак иде у пратњи војног камиона са путничким аутомобилом.

Мимо редовне процедуре војни контролни пункт пролазе без задржавања и пропусница. Зна да треба да иду ка Шида, а са главног пута скрећу на колски пут поред винограда који не води до Шида. На лицу места, иако стоји на удаљености од око 5-6 метара, види само да пуца окр. Драган Митровић, али не и друге, иако се како каже пуцало из више оружја. Нико му није ни рекао шта треба да ради, па приликом пристизања на лице места није ни изнео своју пушку из кола (само он?!).

Наведене нелогичности, недоследности и контрадикторности, објективно би саме по себи биле довољне да се изнета одбрана оцени као неоснована и неприхватљива.

Износећи своју одбрану, окривљени Мирко Опачић је између осталог навео да је он у критично време био председник Месне заједнице, а након Милана Остојића, да је у Месној заједници стално радио са неким људима, да није ни знао да постоји Савет Месне заједнице, да се његов посао у Месној заједници сводио на цивилна питања, те да није имао никакве везе са радом Штаба ТО и Станице милиције. Тврди да он није ни могао да буде организатор састанка Месне заједнице, на којем су наводно прављена два списка, један за иселење, а други за ликвидацију, него да је само постојао списак свих мештана Сотина на којем је наведеном приликом Жарко Милошевић заокруживао имена неких људи, од којих су Милошевић и његова екипа одузели аутомобиле, тврди да нема никакве везе са прављење списка за ликвидацију, и да такав списак никада није прављен на састанку у Месној заједници. Познавао је окривљеног Мирослава Милинковића и с њим је сарађивао само у вези помоћи ради бољег функционисања живота и рада у селу.

Изнету одбрану Мирка Опачића сматрамо неистинитом, јер се без икакве аргументације своди на негирање несумњиво утврђених чињеница које произилазе из исказа окривљеног сарадника Жарка Милошевића, делимично и из дела исказа окр. Мирослава Милинковића, који је у свом делу исказа истинито навео да је Мирко Опачић за њега персонално представљао локалну власт и да су сарађивали у вези помоћи коју је војска давала ради функционисања цивилног живота у селу.

Суштина одбране окр. Мирослава Милинковића своди се на негирање истинитости свих битних чињеница које му се оптужбом стављају на терет. Тачно је да је у наведено време био постављени командант места, али да није знао за било чију одлуку да неки мештани цивили треба да буду стрељани и да он као командант места треба да обезбеди извршиоцима камион са возачем, да о стрељању цивилних лица не зна ништа, као ни о иселењу преосталих цивилних лица хрватске

националности. Никада није дао на коришћење машину „улт“ било коме из локалних структура власти, јер у саставу његове јединице таквом машином нису располагали.

Изнета одбрана окривљеног је неоснована. У супротности је са чињеницама које произилазе из исказа окривљеног сарадника Жарка Милошевића, а и са неким другим чињеницама које произилазе из исказа осталих окривљених и појединих сведока. Пре свега, једино је он као командант места, у којем је било стационирано више војних јединица био овлашћен и у могућности да да на коришћење војни камион са возачем, да изда наредбу да се критичне прилике не заустављају ни војни камион на путу према Товарнику, као ни остала путничка возила која се крећу иза тог камиона, да захтева и добије из састава друге јединице радне машине на коришћење, без обзира у које сврхе, да одржава састанке са локалним структурама власти, да њихове представнике прима на реферисање. Ни за једну од ових утврђених чињеница, износећи своју одбрану током истраге, окривљени Мирослав Милинковић није имао било какво ваљано образложење и објашњење. Из наведених разлога, одбрану окривљеног Мирослава Милинковића сматрамо у потпуности неоснованом и усмереном на избегавање кривичне одговорности за радње које му се овом оптужбом стављају на терет.

Имајући у виду све утврђене чињенице и околности произашле из прикупљених доказа и података током спроведене истраге, сматрам да је ова оптужница оправдана и на закону заснована.

РЕПУБЛИКА
СРБИЈА
ОПШТИНА БЕОГРАД
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ЗА
РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Веселин Мрдак

